

Деконструкција идеолошких манипулација и медијских етикета

Медијска и друштвена сцена Србије већ дуже време почива на следећем „светом тројству“ идеолошко-медијске манипулације: да су Срби најодговорнији за рат и ратне злочине у бившој Југославији 90-их, да су се у тим годинама десиле све лоше ствари, а да је време пре тога било „златно доба“, и да је свако испољавање националног осећања у Срба акт несавремености, близак шовинизму и насиљу. Ове три готово „научне истине“, ширене у агитпроповском маниру, покушавају да постану аксиоме: тезе које не треба доказивати, већ се подразумевају. Циљ овог пројекта је да онемогући покретање било које теме од српског националног интереса, тј. да методом ударања оваквих медијских етикета унапред дисквалификује сваку нову националну, критичку и полемичку мисао на друштвеној сцени. Крајњи епилог требало би да буде производња унутрашњег психолошког осећања стида од властитог идентитета, друштвено повлачење и морална предаја. Сви спољни експерименти и удари које смо доживели у последњих петнаест година ништа су према овој специјалној операцији која треба да Србе „ослободи“ историјског инстинкта самоодржања, „денацификује“ и умртви за сваки актуелни национални императив. Ради се о сложено испреплетаној интелектуално-научној и политичко-медијској пауковој мрежи, у коју смо се уплели и која прети да нам исише све националне сокове.

Можда ће звучати претерано, али тврдимо да ће од психолошког ослобођења из ове паукове мреже зависити судбина српског народа у 21. веку. Ево зашто.

Систем подјармљене свести

Поменути систем идеолошко-медијских манипулација почива на следеће четири једначине, које ће бити предмет наше „математичке“ анализе, кад већ све друге досадашње аргументоване интелектуалне расправе нису дале резултата.

Комунисти = антифашисти

Не смемо никако дозволити да историја Срба у 20. веку почиње Милошевићевим одласком на Газиместан 1989. године и тзв. „буђењем српског национализма“. Приметно је да се у јавном дискурсу више и не помиње пола века титоизма на овим просторима, а заборављен је и период пре и за време Другог светског рата. Ако тако наставимо ускоро ћемо се као у некој магли питати да ли је Јасеновац икада постојао и да ли је уопште било ратова на свету и Балкану пре него што их је Милошевић (читај Србија) покренуо. Разлог ове историјске заборавности („хигијена сећања“ за коју се залажу „другосрбијанци“ не допире даље у прошлост од 90-их година 20. века) лежи у томе што епоха титоизма још увек није прошла, комунизам у Срба заправо још увек није пао, односно бивши комунисти су и даље на свим водећим положајима у друштву (у политици, економији, медијима, науци). Наше време можемо најтачније назвати „неотитоизмом“, из простог разлога што је у потпуности обновљен вредносни систем те епохе, који почива на три идеолошка стуба: материјализму, секуларизму и анационализму, као и на очекивању „обећаног раја“ вечитог братства и јединства (југословенске/европске) Уније.

Зашто се о свему овоме не говори? Зато што је комунизам још давно набацио плашт антифашизма и слободарске револуције која се не доводи у питање. Ево те једначине:

Основна теза: Комунизам је био на страни западних демократија у Другом светском рату и спада у демократске и слободарске тековине светске цивилизације. Титоизам је био „демократски комунизам“. Као универзални антифашизам он је и данас актуелан и неопходан.

Противтеза: Комунизам је настао као непријатељ капитализма и демократије и најпре је склопио уговор о ненападању са нацизмом. Комунизам користи рат између нацизма и западне демократије за извоз својих идеја и комунистичке револуције широм Европе и света. Комунизам је био антифашистички покрет само у оној мери у којој је то био део његове тактике за освајање власти.

Скривена (табу) теза: И антифашисти могу бити злочинци. Комунизам је свету нанео више зла него нацизам, који је донео огромну пустош и зло. Комунисти су направили више злочина него нацисти, који су били масовне убице. Совјетски концентрациони логори су настали пре нацистичких, у којима су над људима рађени

стравични експерименти. Какав је онда био комунизам ако је био гори од нацизма?

Да ли ћемо у нашем друштву икада јавно чути истину да је комунизам злочиначки пројекат, да су комунисти чинили злочине у рату и после њега, да у Србији још постоји на десетине неоткопаних масовних гробница жртава комунистичког терора 1944-45?

Да ли су то урадили антифашисти? Да. Да ли декларативни антифашизам унапред нешто добро гарантује? Не. Када ћемо моћи да кажемо да је комунизам у Србији прошлост: када буду откопане гробнице и отворени полицијски досијеи. У супротном, поштено је да се у Србији врати 25. мај за Дан вечите комунистичке младости, а Влада тога дана свечано заседа у празној „Кући цвећа“, аутентичном седишту свеукупно виртуелне државе Србије.

Милошевић = српски национализам

Када буде укинута историјско сећање на Балкан пре Милошевића, онда ће сва историја бити изједначена са Милошевићевим периодом на власти. Неће постојати друго схватање српског родољубља изузев „милошевићевског“. У његовој газиместанској подвали биће сахрањена цела српска историја и сви прошли и будући облици националног организовања и деловања. Милошевић (тј. Срби) је кривац за све ратне злочине, а српске жртве су занемариве или саморазумљиве у односу на српску кривицу. Нема српског родољубља које није насиље и мржња према другом и другачијем. То је историјска константа српског идентитета.

Ова друга једначина гласи овако:

Основна теза: Српски национализам оличен у Слободану Милошевићу је непролазна категорија у српском народу, и пре и после њега (од Немањића и Гарашанина до било које националне организације која ће се појавити у будућности). Ради се о генетском шовинизму који је увек спреман на изазивање верске, националне и међудржавне

нетрпељивости и сукоба. Зато је над српским народом потребно увести трајно старатељство.

Противтеза: Слободан Милошевић није био српски родољуб, већ комунистички апаратчик са изграђеним политичким каријеристичким стилем. Хеликоптерима Државне безбедности упао је у српску историју (и њене архетипске тачке: Косово и Хиландар), са националном маском на лицу и са циљем да се одржи на власти по сваку цену. Предао је територије онима са којима није био у рату, већ се са њима одлично разумео јер су потекли из истог комунистичког шињела. Године 1999. је ратовао са онима са којима је пре тога 10 година сарађивао. Они који су му организовали долазак на власт организовали су му и одлазак са власти. Они који су га споља одржавали на власти, јер им је испуњавао све жеље, на крају су га се отарасили. Тек у затвору, далеко од жене која га је увек чувала да не скрене са пута, сетио се Српства и бранећи себе бранио истину о српском народу како је знао и умео, док је пуна истина о њему још увек остала непозната.

Скривена (табу) теза: Клинтон и Буш су ратни злочинци. На глобалном плану се развијају елементи неофашизма, који под маском ширења демократије, борбе против тероризма и рушења диктаторских режима широм света користе многе тоталитарне методе и чине ратне злочине. Када се напада Милошевић прећуткују се Клинтон и Буш. Када се говори о Милошевићевом ратном ангажману то подразумева постојање само једне стране која је за све крива. Као да у том рату није било друге, треће и осталих страна. Како је „наш злочин“ накнадно постао алиби за много веће и историјски константне туђе злочине над нама, који су претходили „нашем великом злочину“?

Зашто противници Милошевића никада не спомињу Америку и њену улогу у његовом одржању на власти, а још више у спонзорисању свих антисрпских пројеката у последњих 15 година? Зашто „пролетери свих земаља“, велики борци против социјалне неправде и за људска права, подржавају неофашизам на глобалном плану, кршење међународног права и бомбардовање суверених држава? На овом питању се најбоље сами демистификују многи савремени „левичари“ и „антифашисти“.

Слобода = секуларизам и анационалност

Када се год покрене питање угрожености неког од сегмената српског националног идентитета то аутоматски означава почетак нове српске националне хистерије. Механизми за неговање и заштиту традиционалних вредности у нашем друштву заправо су скривени начини за прогон Другог. Промоција православне духовности уперена је против других верских заједница, а покретање тема о српским националним интересима директно усмерено против других народа и држава. Једино решење за систематско онемогућавање сталног повампирења рушилачког српског национализма налази се у потпуној секуларизацији и денацификацији српског друштва. Срби могу престати да буду опасност за друге око себе само ако дефинитивно неутралишу и из јавности елиминишу своје православље и родољубље, као верски нетрпељиве и ратнохушкачке националне особине.

Ова необична једначина почива на следећим претпоставкама:

Основна теза: Свако јавно помињање духовног и националног идентитета српског народа доводи у питање друге вере и нације на тлу Србије, а и шире. Зато је недопустиво да Срби располажу механизмима вођења „политике идентитета“, јер они представљају модел помоћу којег се обрачунавају са другима. Само одступање од коришћења ових механизма може заштити мањинска и људска права у Србији и на Балкану у целини.

Противтеза: Православно хришћанство у Срба и српско родољубље никада нису били уперени против других вера и нација, већ су бранили своје. У свим другим државама већински народ има легитимно право да користи механизме неговања и заштите властитог националног идентитета. Зашто би то било ускраћено само Србима?

Скривена (табу) теза: Секуларизам и интернационализам у Срба су антихришћански и антинационални производи. У нашем друштву политичке идеје одвајања Цркве од државе, немешања Цркве у политику, грађанског друштва, мултикултурализма и глобализма, свој смисао постојања налазе у борби против непостојећег, тј. измишљеног српског клерофашизма, а заправо су у функцији негирања и елиминисања из јавног дискурса сваког облика друштвено ангажоване црквености и патриотизма. Под маском промоције људских и мањинских права нове генерације крије се одлучни обрачун са традиционалним системом вредности и наслеђеним духовним и културним обрасцима.

Поставља се питање зашто је то тако и да ли је тако код других народа? Зашто би наш „грађански“, „мултикултурни“, „глобални“ идентитет искључивао наш духовни и национални идентитет? Зар то поштовање другог и другачијег, које би требало да доследно спроводимо у нашој држави, не треба да важи и за нас, када је у питању однос другог према нашем идентитету? Зашто би наше инсистирање да останемо оно што смо кроз векове угрожавало било кога другога, изузев у томе што тај други жели да ми не останемо оно што смо били већ да се променимо у пројектованом правцу? Где су наша слобода избора, наша људска и национална права? Или то треба да из неког разлога за нас не важи?

4. Хришћанство и родољубље = пропадање у назад

Сви покушаји да се друштвени активизам данас заснује на хришћанским и националним основама представљају крајње ретроградан чин и вуку наше друштво дубоко уназад. Ради се о покушају оживљавања давно прошлих времена и друштвених облика, заробљености у прошлост, немогућности да се живи и делује у савремености, потпуном одсуству осећаја за модерни свет. Ова врста духовног и националног ангажмана је суштински неспособна за савремену комуникацију, људске и свенародне потребе у 21. веку. Реч је о интелектуалној заосталости и наметању својих мртвих идеја живом животу нашег доба.

Да видимо на чему се темељи ова једначина:

Основна теза: Свака тема коју покреће хришћанска и национална мисао данас је тема из прошлости. Њихови гласноговорници немају ни једну идеју за будућност и воде народ уназад и у нову пропаст. Такве идеје и њихови носиоци требало би да буду изопштени из савремене друштвене комуникације, јер својом идејном опструкцијом стално коче и ремете друштвени напредак.

Противтеза: Светосавље је модерно. Духовни и морални, у основи егзистенцијални

проблеми човека и људске заједнице су универзални, свевремени. Хришћански поглед на свет је актуелан и делатан и данас. Упркос проглашењу „краја историје, нација и држава“ национални идентитети и државе још увек постоје, а историја се обнавља и понавља.

Скривена (табу) теза: Савремени свет је болестан. Мирнодопска утопија глобалистичког „раја на земљи“ се показала као духовна, морална, еколошка, економска и међународно-правна пропаст. Прогресизам више није владајућа идеологија и све више је гласова који доводе у питање потрошачку цивилизација која свет води у бесмисао и самоуништење. „Старе“ вредности поново добијају на значају: духовност, морал, породица, завичај, нација, држава поново су на цени. Опасно питање гласи: да ли су евроунијати у Срба и други идеолози прогресизма у нашој држави заправо несавремени и превазиђени, док друштвене идеје и групе инспирисане духовним и националним вредностима изнова ступају на историјску позорницу као модерност прве врсте?

Шта ћемо онда када будемо последњи верујући евроунијати или американофили у тренутку док се ова два идеолошка концепта у потпуности урушавају? Шта ћемо у случају да сви други народи поново спремно дочекују овакав развој ситуације, а ми останемо последњи верници глобалног светског поретка који више не постоји?

Ко је одговоран што нова светска кретања нису примећена, а српски народ и његов идентитет се држе везани у пауковој мрежи „политичке коректности“?

Ослобођење или смрт

Тренутно се налазимо у позицији боксера који је већ добио велике батине, руке су му везане, а објашњено му је да правила игре налажу да се бори немрдањем из места. Да ли су други већ у гарду, спремни на даље ударце, то није битно, о томе не треба да мисли, важно је да се сконцентрише на то да он својим потезом не угрожава другога и први не изазива тучу. Можда му се због тога судије смилују и награде га.

Какве ће бити друштвене последице даљег унутрашњег сагоревања оваквих основних идеолошко-медијских теза у нашем народу? Повлачење у себе, национални стид, одрицање и промена идентитета, узмицање у сваком друштвеном смислу. Просечан српски човек ускоро ће зазирати од идентитетских тема, аутоцензурисати у себи сваку духовну и националну помисао. Покретање тих тема изнутра ће доживљавати као потезање истих оних ствари због којих смо доживели много медијских и историјских пораза последњих деценија, и желеће да се дистанцира од тога да „никога не би провоцирао и правио себи проблеме“. Са друге стране, ова врста националне фрустрације изазваће појаву радикалних друштвених идеја и група које ће добро доћи утврђивању пројектованог стереотипа о „погубности српског национализма“. А ако таквих радикалних друштвених група или појединаца и не буде, измислићемо их, јер су нам стално потребни примери који потврђују зашто српски народ треба држати у некој врсти политичког протектората.

Без разоткривања прве тезе никада нећемо разумети шта нам се десило у 20. веку и како је дошло до дезинтеграције српског идентитета и државе. Без решавања друге једначине сваки помен родољубља биће третиран као „неонацизам“. Без објашњења трећег питања изгубићемо право и механизме за заштиту властитог националног идентитета. Без одгонетке четврте недоумице нећемо бити конкурентни на тржишту савремених идеја, тј. бићемо унапред елиминисани из такмичења у коме се одлучује судбина народа коме припадамо

Зато је лично и свенародно ослобођење од ових наметнутих медијско-идеолошких матрица предуслов не само сваког друштвеног активизма и успеха, већ и голог духовног и физичког опстанка српског народа.

Аутор је члан Редакцијског савета часописа „Двери српске“.